

ולא בחלה אף באחת מן הדרכים האפשריות.

תרגילים בעלים

אה צוונגר נולדה בשנת 1924 בשכונת מונטיפיורי בתל-אביב, כאחת מארבע בנותיהם של המהנדס יעקב צוונגר ואשתו נחמה. בהיותה ילדה צעירה נעלם אביה, וגוסתו נמצאה בחולות תל-ינן כעבור חודשים רבים. חקירתם של הבלשים היסטוריים של תל-אביב הקטנה אלמוג ותדור (מוסף הארץ 3.5.72) העלתה, כי צוונגר נרצח על-ידי ערבי בשם עבד אל-קאדר, על רקע של סחטנות ומישישיתקה. מאז ומתמיד היתה לאה צוונגר ילדה שאפתנית, שנהגה להבטיח לכל מי שהיה מוכן לשמוע, כי היא עוד תגיע רחוק, אמה האלמנה תמכה בה לאורך כל הדרך, ותמיד עמדה מאחורי בתה.

בשנת 1943 נסעה לאה לירושלים, ללמוד בבית-הספר לאחיות בהדסה. היא עברה למחיתה בסוכנות, והכירה שם את ישעיהו דיסיאטניק, חייל בצבא הבריטי ומי שעתיד היה להיות בעלה השלישי, בין השניים נרקמו יחסים הדוקים ולאח הבטיחה ל-ישעיהו, לדבריו, להינשא לו. אולם יום אחד באה אליו והודיעה לו כי היא נוסעת לארצות-הברית יחד עם אמה. מאוחר יותר הסתבר לו, כי כל אותה עת שהיא הבטיחה

שערוריות קולניות, כשגם זה לא הועיל, הכניסה הביתה ירדן שודי שאותו הכירה על האונייה בדרך לישראל. קציני-המישטרה (שנסטר מאוחר יותר מהתקף-לב) נשברו, הסכים להתגרש כתנאי שתפסור אותו מתשלום דמי-מוננות ושתחתייב לדאוג לגידולו של הבן.

באותה תקופה הודעה לאה את קשריה עם ישעיהו דיסיאטניק, היא פנתה אליו בבקשת עזרה, ביקשה שילוה לה כסף למחיה, סיפרה לו כי בעלה אינן איתה, תמורת הגט, למכור את ביתם שברמת-ההר, וכי בסכום המועט שקיבלה ממכירת הדירה עליה לתזויר חובות על לימודיה באוניברסיטת קולומביה ועל שהייתה של בנה במעון.

ישעיהו דיסיאטניק הלווה לה כסף, ואף איפשר לה להתגורר בדירתו שבירדן אליהו עד שתסחרר ותלך לדרכה. הוא, שהיה לו גיטיסן קודם בלתי-נעים עם האשה שהפדה את הבטחת-הנישואין עי-תנה לו והסתלקה, כמעט ללא כל הורעה מוקדמת, כדי להינשא לגבר אחר בארצות-הברית, לא רצה להסתבך פעם נוספת. אולם כל אמצעי-התזויר שנקט לא הועיל. ללא צוונגר היו תוכניות אחרות.

ב-1957, 18.8. נישא השניים, ובנה-היא הביאה עימה הגברת לאה צוונגר את בנה. המישטרה החדשה התגוררה ברחוב בארי בתל-אביב, עקרת-הבית החלה עובדת כאחות ציבורית בבית-ילדי, ומאוחר יותר התמנתה כסגנית מנהלת בית-הספר לאחיות

לאה צוונגר (מימין) עם בעלה השני, סברין הורוביץ (במרכז) ובנה, משמאל נראית תהה נישאה לאביה של בעלה (מימין). האב ובנו, ברנך באותה תקופה.

בעלים לאם ולבת

להינשא לו, היה לה חבר בארצות-הברית ששלח משכורתו הראשונה כרטיסי-נסיעה עבורה ועבור אמה. תום חצי שנה שבה לאה צוונגר ארצה, כשבאמתחתה גט מבעלה הראשון. מאז לא הרבה לדבר אודותיו, על נישואיהם או על גירושיהם. שמועות על קשיניות טענו, כי הצליחה להוציא גט מבעלה בדרכים מכוערות. אולם מעולם לא ניתן אישור לשמועות אלה.

בתקופת מלחמת-העצמאות שירתה לאה צוונגר כקצינת-מירפאה במחנה שרונה. מאוחר יותר ניהלה בית-הבראה לחיילים בצפת, ושם פגשה קצין צעיר שהגיע מפולין עם גח"ל (גיוס חו"ל). שמו היה סברין הורוביץ, והוא היה קצין לשעבר בדרגת רבי-סרן בצבא האדום. השניים נישאו ב-1949. חצי שנה לאחר-כך הגיע ארצה אביו של הורוביץ, יהודי בשם גלישה רוטשטיין, מאפרי-תיאטרון במיקצונו, ונשא לאשה את אמה האלמנה של לאה. בשנת 1950 נולד לסברין ולאה בנם, כשהוא היה בן ארבע החליטה לאה כי עשתה את המוטל עליה כאם, וכי הגיע הזמן שתחדל להקריב את הקאריירה שלה על מיובח האמורה. היא סידרה את בנה הפעוט במעון גני-עצרת-מב"ם ונסעה לארץ-ניבסיטת קולומביה, כדי ללמוד של תואר ראשון בסיפוד. היתה זו ראשונה בסידרת נסיעות שבאו על חשבון המישטרה. באותה תקופה שוחרר בעלה מזה"ל ועבר לשורות המישטרה. לאה צוונגר נהגה להתפאר כי תודות לקשריה החשובים הסדירה לבעלה במישטרה דרגה גבוהה מוז שהיתה לו בצה"ל. שנה שלמה שהתה בחו"ל, וכשהורה ארצה כלום השנה היתה בפיח בקשה. היא דרשה גט פיטוריו מבעלה השני, שכל אותה שנה נותר בארץ לבדו עם בנם. הוא סירב, והיא פתחה בסידרת

בארץ. בעלה, שכל אותה עת המשיך לטפל בבנה, קיבל אותה בשימחה, אולם שמחה הפגשה הועבה כשהודיעה לו אשתו כי עלתה לשוב לארצות-הברית להציג שנה נוספת. שוב הסכים הבעל לוותר, למען אשתו, אולם בכך לא היה די. הצטיישה התארכה והסכה לשנה שלמה. בינתיים טיים הבן את לימודיו, הפך קאנט בבית-הספר לקציניים בעכו. שעה שאמו עבדה על לקאריירה המזוהה שלה ואביו להחזיר דאג לכלולתו. הסיפק הוא לצאת להפלגתו הראשונה. ישעיהו דיסיאטניק סיפק את כל צרכיו לנסיעה זו.

הכושי עשה את שלו

ב1968 שבה לאה צוונגר ארצה, עם תואר הדוקטור בכיטה. דיסיאטניק חשב כי בכך הגיעו ארבע השנים הקשות, שאותן הקריב למען הקאריירה של אשתו, לסיומן. אולם לגברת דוקטור היו תוכניות אחרות. מייד עם הגיעה לדירה שברחוב בארי הודיעה לבעלה כי כעת, כשהיא כבר דוקטור, הוא אינו ראוי לה, אינו מהאים לה, וכי היא רוצה להתגרש. באותה תקופה עבר דיסיאטניק משבר נוסף, אחיו נפצע בתאונה, והיה חשש כי יסבול מ-100 אחוזי נכות, והוא נאלץ לנסוע אליו מדי-יום לבית-החולים הדסה בירושלים. אולם אשתו, האחות הרחמניה, לא גילתה כל התחשבות במצב. היא יזמה שערוריות, מריבות, צעקות, התעלפויות ואף אישונה את עצמה בבית-החולים אסף הרופא, בטענה כי היא סובלת — כתוצאה ממריבה עימו זנפילה מהמדרגות — מוועזימות.

אולם פעם אחת בכליזאת התעניינה במצבו של האח, דיסיאטניק שהה אז בבית-החולים הדסה בירושלים, כשלתע טילפנה אשתו אליו ודרשה בשלום אחיו. רק כשהגיע חזרה לביתו בתל-אביב הסתבר לדיסיאטניק פשר ההתעניינות הפיתאומית. דירתו המפורזת רוקנה בהי-ערזי מכל תכולתה, כולל הרהיטים, התמור נות, הבגדים, המצעים וכל תכולת המטבח. השכנים סיפרו לו, כי בהיעדרו הגיעה אשתו עם בנה ועימם משאית וסבלים, והם שרוקנו את הדירה. למחרת קיבל הזמנה לבית-המישפט, וכאן החלה סידרת מישפטים מכוורת בתביעות למוננות וגירושין, הנמשכת עד היום בבתי-הדין הרבניים.

בינתיים ניתק בנהיחידה את קשריו עימה. אולם אמו לא נשארה בודדה זמן רב. כמעט מייד מצאה לה מאהב, בדמותו של אליעזר ("לולקי") גרשנוביץ, ועברה להתגורר עימו בשכונת אפרירד באשקלון. העובדה שהיה נשוי (כיום הוא כבר גרוש) לא הפריעה לה. גם העובדה שבנה היה באמצע לביתה הרישמי שבאסף הרופא, במקום הביתה, לא הפריעה לה. היא נהגה להשאיר לו שם פתקים, ולהודיעו שהיא נמצאת באשקלון. הבן חזר לבוא הביתה, החל נוסע לתק אצל דודותיו.

מאוחר יותר חידש את קשריו עם ישעיהו דיסיאטניק, השומר איתו על קשר הדוק עד היום והטוען כי הסכים לשוחח עם צוות הטולט הזה רק למען הבן שנשעה לו עול גדול על-ידי אמריהורתו.

מסביר דיסיאטניק: "מה שקרה לבן זה דבר נורא. דמותה של אמה, שאותה העריץ כאילה, נופצה לגנד עיניו. הוא, שהיה מוכן ללכת למענה באש ובמים, עד-כדי-כך שהיה מוכן לרוקן את בתי-שלי למרות כל מה שעשיתי למענו, הבין לבסוף מי היא אמו. גם כשהתחתן, הוא לא הזמין אותה לחתונה".

מן העיתונות למד דיסיאטניק באחרונה, כי אשתו רכשה דירה בחולון וכן את דירתה של חוה אליכמן, וכי היא מחזיקה ברשותה שתי דירות, שעה שבנה מתגלגל בתורים שבטייב, בדירתו שברחוב בארי הוא מסתובב, בין החדרים היקיים, המרו-הטיים ריהוט של תחת הריהוט העשיר שסולק בומנו על-ידי אשתו — אדם בודד שחייו נהרסו בידי אשה שאפתנית, ואומר: "מה שלא גידור על לאה צוונגר, הוא כאינו-כאפס לעומת האמת. מאחרי דמותה של האחות הראשית מסתתרת אשה שתז-רוך על גוויות ללא כל נקיפות מצפון, על-מנת להצליח. היא עבדה עלי ועל כל יתר בעליה, ניצלה אותנו כל אחד לצרכיה, ואחרי-כך זרקת אותנו לכלבים".

ארבע שנים מתוך 11 שנות נישואיו היא שתתה בחו"ל, שלא לדבר על התקופה שבה נסעה בשליחות קולומביה ביוזמיה העניק לה מישרדה-הבריאות משכורת מלאה. שוב ביקשה מבעלה שיקריב שנה שלמה למען הקאריירה שלה, והוא שוב הסכים.

בשנת 1967 הגיעה לאה צוונגר לביקור

השיפוח הביטחוני

(המשך ממסד 31)

שבה הוא גר בסביון, עם המיליונר שאול אייזנברג. שוימר מכר לו את הווילה, וגר בה בשכירות אצל אייזנברג, שהוא השותף של התעשייה האווירית בעיסקת שיפוח מטוסי הבואינג. ובכך, שוימר עושה עסקים פרטיים עם האיש שאיתו עושה התעשייה האווירית עסקים ציבוריים. בידי המישטרה עדות של עובדי התעשייה האווירית כי עבדו בביתו של שוימר והשתמשו בחומריים ובציוד של החברה.

נגד אשר בניוסף, מישנה המנכ"ל, יש תלונות על כי העסיק בעבודות בביתו בסביון עובדים וחומרים של התעשייה האווירית. בשעתו פורסם בעיתון (1993) צילום של מיכל-דלקי-מטוסים שהפך למיכל-סולר בוויולה של בניוסף. עובדי התעשייה האווירית התלוננו גם שבניו-סך התקין בוויולה שלו מאווררים שהורחבו במטוסי התעשייה האווירית.

התלונות למישטרה, הנחקרות עתה, כול-לות גם את ראשי הוועד ונאמני ההנהלה. האיש החוק מזכיר ועד עובדי התעשייה האווירית, שמואל קישלס, נחקר על חשד של ניהול לא-חוקי וקבלת טובות-ההנאה מטעם ש.א.ר. של הוועד במיפעל, וכן בקבלת טובות-ההנאה לביחו מספקים של החנות.

התלונה הגיעה השר שתק

כוננים רבים של מוצרים לתעשייה האווירית נחקרים על תשלום עמלות לבכירים אלה, המנהלים את עסקי הוועד. יעקב ברגמן, האיש החוק לשעבר של בן-יוסף, נעצר על הסדרת הלוואות בלתי-חוקיות לבנו של אשר בניוסף, ועל העלמת מיסמכים מאנשי מבקרה-מדינה.

ממלא מקומו והמזכיר הקודם של ועד אלתא, המיפעלי-הענק של התעשייה האווירית באשדוד, הוא דוד שוורץ. הוא נחקר במישטרה על שגנה, באוקטובר 1974 מכונית מוכרת אפרים זמיר, מכונית זו היתה מוכרת לאלתא על-ידי זמיר, שעסק בהשכרת רכב לאלתא. היא נמכרה לשוורץ במחיר נמוך ממחיר השוק. היתה זו מכונית רנו 12 דגם 1974. כאשר היה צורך בהחלפת מנוע המכונית של שוורץ, הוכנס מנוע חדש במוסך יד החרוצים. עלות המנוע והעבודה, כ-7000 לירות, נקופו לחובת פרויקט שיפוחי במיפעל אלתא. היינו: תקציב המדינה שילם את החלפת המנוע במכונית הפרטית של מזכיר הוועד. תלונה על מעשה חמור זה נשלחה לכמה גורמים, ביניהם לשר-הביטחון שימעון פרס. שלא עשה דבר בנדון.

שיפוח המנוע הוא רק פרט קטן ממער רכת החקירות של המישטה בעיסקי התי-עשייה האווירית. כמנכ"ל התעשייה האווירית רוצה שימעון פרס למנות את גבי ריאל גידור, סגנו של שוימר כיום. גידור היה מכשירן בחיל-האוויר כאוחר-עובד-הי"ל, מפקד חיל-האוויר, עזר וייצמן, חייל אותה בדרגת רבי-סרן ואף שלחו עם מילחנת חיל-האוויר לצרפת. שם פגש גידור בשוימר, גם וייצמן וגם מוטש הוד זוכרים אותו כטכנאי לא רע, אולם בשום אופן לא כבעל כישורים מיוחדים. לעומתו בלט ישראל רוט, אף הוא סגן מנהל התע-שייה האווירית כיום, שהפך תוך זמן קצר המהנדס הראשי של חיל-האוויר.

מדוע מעדיף שוימר את גידור על-פני רוט לתפקיד מנכ"ל המיפעל הממלכתי, שתקציבו עולה על ביליון לירות לשנה? גידור הוא איש נוח לשוימר. בשנים עברו היה אחראי על אגף הייצור, ונתן יד להונאת חיל-האוויר. מבקרה-מדינה חשף כי התעשייה האווירית חיבבה את חיל-האוויר בשיפוח מנועים בסכומים גדולים בהרבה מן המציאות, כאשר הכניסה לה-ש בנות חיל-האוויר היוצאות על עבודות אי-רציות שעשתה. הונאה זו של תעבות או-מדינה פורסמה על-ידי המבקר, אך איש מן האחראים לה לא נענש. האחראי הישיר היה גידור, המועמד עתה לעלייה בדרגה. אגב, אחת הסיבות להצלחת ההונאה היא היתה שתיקת משניתי חיל-האוויר. מטעם החיל עבד אז בתעשייה האווירית קציני-קישור בשם אריה אבידור. תפקידו היה למנוע הונאות כמו זו של גידור. הוא לא מילא את תפקידו. כיום עובד אבידור כמי-נהל בחברת-יב של התעשייה האווירית.

אלה הם פני צמרת התעשייה האווירית, ששימעון פרס מנציח אותה במינוי הנוכחי שלו, תוך התעלמות מחקירות המישטרה.

הטולט הזה 2043